

ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ

Ένα από τα σημεία που ενώνει την περίπτωση της πρόσφατα εκκενωμένης κατάληψης Rosa Nera με την επίσης προσφάτως εκκενωμένη κατάληψη της Terra Incognita στην Θεσ/νίκη είναι το γεγονός ότι και οι δύο καταλήψεις στέγαζαν τις δραστηριότητές τους σε πανεπιστημιακές ιδιοκτησίες: του Πολυτεχνείου Κρήτης και του ΑΠΘ, αντίστοιχα. Επομένως η καταστολή τους εν μέρει συνδέεται και με τις προσπάθειες διαφύλαξης, και επικερδούς αξιοποίησης στην περίπτωση της Rosa Nera, της εν λόγω ιδιωτικής περιουσίας, δηλαδή συνδέεται με τις επιμέρους λειτουργίες των επιχειρηματοποιημένων πανεπιστημίων.

Αλλά, βέβαια, επιχειρηματικό πανεπιστήμιο δεν σημαίνει απλώς real-estate σπέκουλες και ξενοδοχειακές επενδύσεις. Σημαίνει εντατικοποίηση των σπουδών, σημαίνει αύξηση της πειθάρχησης και επέκταση της άμισθης/υποπληρωμένης εργασίας των φοιτητών μέσω διπλωματικών εργασιών και διδακτορικών, σημαίνει ανάπτυξη τεχνολογιών αιχμής που θα επιταχύνουν τις παραγωγικές διαδικασίες, σημαίνει ενσωμάτωση των πανεπιστημιακών δομών στα ευρύτερα κυκλώματα αξιοποίησης του κεφαλαίου, σημαίνει την περαιτέρω περίφραξη των δομών αυτών ενάντια στις κινηματικές δραστηριότητες (καταλήψεις, στέκια, συνελεύσεις, server κλπ.) που διεξάγονται λαθραία και στρέφονται εχθρικά προς την ουσία του καπιταλιστικού

πανεπιστημίου και την «αυθεντία των ειδικών».

Σημαίνει επίσης τηλε-εκπαίδευση/τηλε-εργασία/τηλε-εξετάσεις κατά τη διάρκεια της πανδημίας, ώστε οι πανεπιστημιακοί χώροι να απογυμνωθούν από την ανθρώπινη παρουσία και να σφραγιστούν, αποκλείοντας τη χρήση κινηματικών υποδομών και αμφιθεάτρων. Έτσι κατέστη πιο εύκολο για το κράτος να εμποδίσει την άρθρωση κριτικής στην κρατική διαχείριση της κρίσης, σε συνδυασμό με τη μεγάλη κοινωνική συμμόρφωση στα μέτρα που αυτό επέβαλλε – με μοναδική ίσως εξαίρεση το νικηφόρο αγώνα των εστιακών φοιτητών στη ΦΕΠΑ ενάντια στην εκκένωση εν μέσω πανδημίας. Το γενικευμένο lockout των φοιτητών που εφαρμόστηκε, και το οποίο σε πολύ μεγάλο βαθμό συνεχίζεται και σήμερα, αυτό ακριβώς τον στόχο είχε και σε αυτά ακριβώς τα εργαλεία βασίστηκε.

Υπό αυτήν την έννοια, ο αγώνας για την πραγματική υπεράσπιση των εν λόγω καταλήψεων δεν μπορεί παρά να συνδέεται και με τον καθημερινό αγώνα μέσα στο πανεπιστήμιο, ενάντια στην εξουσία του νόμου της αξίας. Στις παρούσες συνθήκες, ο αγώνας αυτός πρέπει να στραφεί άμεσα ενάντια στα πειθαρχικά εργαλεία που απονεκρώνουν τους πανεπιστημιακούς χώρους και εμποδίζουν την, έστω και εφήμερη, οικειοποίησή τους για τους σκοπούς του προλεταριακού κινήματος.

Ο αγώνας υπεράσπισης, επίσης, πρέπει αναγκαστικά να στρέφεται ενάντια στην επικίνδυνη ιδεολογία του «μενουσπιτισμού» και της «ατομικής ευθύνης» που ήταν εκείνες που παρέλυσαν, για τουλάχιστον δύο κρίσιμους μήνες, την προλεταριακή αντίσταση. Δεν είναι τυχαίο, νομίζουμε, ότι οι πρώτες πολιτικές καταλήψεις που επιλέχθηκε να χτυπηθούν (κατά σειρά Δερβενίων, Terra Incognita, Rosa Nera) αμέσως μετά την λήξη του lockdown, παρέμειναν ανοικτές κι ενεργές κατά τη διάρκεια των περιοριστικών μέτρων, σπάζοντας στην πράξη τον μονόλογο της κρατικής εξουσίας. Η εκκένωση της Rosa Nera, άλλωστε, έλαβε χώρα εν μέσω νέου, τοπικού αυτή τη φορά, lockdown κι εκ των πραγμάτων οι σύντροφοι είτε θα έβγαιναν επιτόπου στους δρόμους –πράγμα που έκαναν κι όχι μόνο την ημέρα της εκκένωσης– είτε θα κοιτούσαν παθητικά από το σπίτι τους τις εξελίξεις.

Η σχέση μας με την Rosa Nera πάει πολύ πίσω στον χρόνο. Η βιβλιοθήκη της φιλοξένησε και διακίνησε το κινηματικό υλικό μας, πολλές φορές δίχως αντίτιμο. Στα δωμάτιά της έχουμε φιλοξενηθεί, όταν κινηματικοί λόγοι μάς έφερναν στα Χανιά. Στις αίθουσές της έχουμε συνδιοργανώσει εκδηλώσεις/ βιβλιοπαρουσιάσεις – η μία εξ αυτών, μάλιστα, είχε ηθελημένα ως θέμα της την επιχειρηματοποίηση των πανεπιστημίων και τους συγκεκριμένους κινδύνους που αυτή ενείχε για την κατάληψη.

Οι τωρινές προσπάθειες της τοπικής αριστεράς του κεφαλαίου και του δημάρχου της πόλης να μας παρουσιάσουν ως «εύλογη λύση» τη μετατροπή της Rosa Nera σε δημοτική βιβλιοθήκη «προσβάσιμη σε όλους τους κατοίκους των Χανίων» είναι εκ του πονηρού, παραπλανητικές και παρελκυστικές – όλοι θυμόμαστε τα περιστατικά γύρω από την πάλαι ποτέ κατάληψη της Βίλας Ζωγράφου και τις «πολιτιστικές», στην πραγματικότητα κατασταλτικές, ευαισθησίες της τοπικής αριστεράς... Η Rosa Nera ήταν, καθόλη τη διάρκεια της λειτουργίας της, ανοικτή – και όχι μόνο ως βιβλιοθήκη.

Ήταν ένα πραγματικό κέντρο κοινότητας και τόπος συνάντησης που δημιουργούσε μια αίσθηση συλλογικής, ταξικής ταυτότητας, με άπλετους χώρους για μορφές αυτομόρφωσης και παραγωγής αντι-γνώσης: με εργαστήρια, χώρους για συλλογικό μαγείρεμα και γλέντια, δωμάτια για την δωρεάν κάλυψη των στεγαστικών αναγκών εκείνων που δεν αποδέχονταν ή πιο απλά δεν μπορούσαν να αποδεχτούν τους όρους που έχει επιβάλλει η τουριστική βιομηχανία, αίθουσες μελέτης και αναψυχής, αίθουσες εκδηλώσεων και εκθέσεων, αίθουσες πολλαπλών χρήσεων, αίθουσες επεξεργασίας ψηφιακών οπτικοακουστικών μέσων κλπ. Ένα στέκι για όλους τους προλετάριους, με τεχνολογίες πληροφοριών και τεχνογνωσία για την καταπολέμηση των συνεπειών της ταξικής καπιταλιστικής κυριαρχίας, μέσω της πρόσβασης και επεξεργασίας των πληροφοριών, με την ενσωμάτωση ψηφιακών μέσων και υπηρεσιών στο χώρο της βιβλιοθήκης της.

Ελπίζουμε να μας ξαναφιλοξενήσει σύντομα.

Τα Παιδιά της Γαλαρίας
εκδόσεις *Κόκκινο Νήμα*

Αθήνα, Οκτώβριος 2020